

روم رویا را تثبیت می‌کند - شماره پانزده

آزمون نهایی: بیداری نسبت به مناقشه پیشگویانه تصویر وحش

Jeff Pippenger

2024-09-03

ما اکنون در دوره آزمایش تصویر وحش هستیم و نخستین مناقشه نبوتی در تاریخ ادونتیسیم اکنون در حال تکرار است. در ژوئیه ۲۰۲۳، میکائیل، رئیس فرشتگان، فرود آمد تا استخوان‌های خشک و مرده حزقیال را بیدار کند؛ همانانی که در خیابان آن شهر بزرگ سدوم و مصر کشته افتاده بودند. آنجا در فصل یازدهم مکاشفه، با اعطای روح از خواب مرگ بیرون آورده می‌شوند. در فصل سی‌وهفتم حزقیال، پیام چهار باد به عنوان پیامی معرفی می‌شود که استخوان‌های خشک و مرده — که به عنوان تمامی خاندان اسرائیل شناخته شده‌اند — را به سپاه خداوند تبدیل می‌کند. پیامبر دانیال نمایانگر دو شاهد کشته‌شده یوحناست، و او همچنین نماینده کسانی است که در دره استخوان‌های خشک و مرده‌اند، و نیز دوشیزگان دانا در آن مثل.

وقتی پیروان میلر آن مثل را تحقق بخشیدند، دریافتند که تجربه آنان در آن مثل نمایانده شده بود. یکصد و چهل و چهار هزار نیز باید دریابند که در زمان تأخیر بوده‌اند. همچون دانیال در باب نهم، باید دریابند که چنان‌که در «هفت زمان» لاویان باب بیست‌وشش نمایانده شده است، به سرزمین دشمنان پراکنده شده‌اند، و نیز تصویر رازآلود وحوش نبوکدنصر را درک کنند.

در هر یک از این خطوط، آزمونی نبوی از کلام خدا بازنمایی شده است. دو شاهد مرده در خیابان، هنگام برخیزانده شدن، از روح پر می‌شوند. استخوان‌های مرده نزد حزقیال لازم بود پیامی نبوی بشنوند. دانیال در حال مطالعه نوشته‌های موسی و ارمیا بود که نسبت به وضعیت پراکندگی خود بیدار شد. در فصل دوم، دانیال و سه مرد شایسته به‌طور استعاری به این واقعیت بیدار شدند که زیر فرمان مرگ قرار گرفته بودند، و سپس نوری نبوی که پنهان شده بود و آنگاه مهرش گشوده شد، دانیال و سه دوستش را رها کنید. دوشیزگان مثل با یک "فریاد" در نیمه‌شب بیدار می‌شوند. میلری‌ها هنگامی بیدار شدند که مسیح دست خود را از روی ارقام نمودار برداشت. در هر شش شاهد، این یک پیام نبوی است که مردگان یا خفتگان را بیدار می‌کند. سپس آزمونی پدید می‌آورد که در پایان فرایند آزمون دو دسته آشکار می‌شوند.

بر اساس این سطور، ثابت می‌شود که وقتی صد و چهل و چهار هزار نفر در روزهای آخر بیدار شوند، این همان پیام حزقیال درباره چهار باد، و نیز آن چیزی است که موسی در لاویان، باب بیست‌وشش، درباره پراکندگی هفت‌باره گفته است. این پیام رستاخیز است که میکائیل فرشته مقرب می‌آورد. این پیام خواب رازآلود نبوکدنصر درباره تمثال وحوش است.

دوشیزگان بر اساس اینکه آیا روغن دارند یا نه مورد آزمون قرار می‌گیرند؛ روغنی که از آن به عنوان «پیام‌های روح خدا» یاد می‌شود. پیروان میلر هنگامی بیدار شدند که دریافتند در کلام نبوی خدا از آنان سخن رفته است، و نیز وقتی دیدند همان شواهدی که نخست آنان را به پیش‌بینی سال ۱۸۴۳ رهنمون کرده بود، در واقع ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ را پیش‌بینی می‌کرد. بر مبنای این خطوط، ثابت می‌شود که وقتی صد و چهل و چهار هزار نفر در ایام آخر بیدار شوند، با یک پیام امتحانی نبوی بیدار خواهند شد که دو دسته پرستنده پدید می‌آورد.

تمامی این خطوط در دوره آزمون نبوی که با شکل‌گیری شمایل برای وحش و نیز شمایل خود وحش به تصویر کشیده می‌شود، تحقق کامل و نهایی خود را می‌یابند. آن آزمون زمانی پایان می‌یابد که در

قانون یکشنبه، در مهلت بر باکره‌ها بسته شود. بنابراین، فرایند آزمون شمایل وحش که بارها به عنوان امتحانی که آشکار می‌کند چه کسانی پیام گشوده شده را فهمیده‌اند بازنمایی شده است، به وسیله همه این خطوط نبوی نمایانده می‌شود. در دانیال دوازده، خردمندانی که افزایش معرفت را می‌فهمند، از یک فرایند آزمون سه مرحله‌ای عبور می‌کنند که به صورت پاک شدن، سفید شدن و آزموده شدن نمایانده شده است. این سه مرحله، مراحل الزامی هستند که روح القدس پدید می‌آورد و بیانگر الزام نسبت به گناه، عدالت و داوری‌اند. این سه مرحله همان صحن، قدس و قدس‌الاقداست‌اند. این سه مرحله همچنین در سه فرشته مکاشفه چهارده و نیز در تجربه دانیال و سه جوان عبری در فصل اول نمایانده شده‌اند. آنجا نخست از آزمون غذایی سربلند بیرون آمدند، سپس از آزمون ظاهری، و سرانجام آزمون سوم را که از سوی پادشاه شمال - که نبوکدنصر نماینده اوست - داده شد، پشت سر گذاشتند.

اما در باره این چهار جوان، خدا به آنان معرفت و مهارت در هرگونه دانش و حکمت عطا کرد؛ و دانیال فهم همه رؤیاها و خواب‌ها را داشت. و در پایان روزهایی که پادشاه گفته بود باید ایشان را به حضور بیاورند، آنگاه رئیس خواجه‌سرایان ایشان را به حضور نبوکدنصر آورد. و پادشاه با ایشان سخن گفت؛ و در میان همه آنان، هیچ‌کس چون دانیال و حنانيا و میثائیل و عزریا یافت نشد؛ از این رو ایشان در حضور پادشاه ایستادند. و در هر امر حکمت و فهم که پادشاه از ایشان می‌پرسید، ایشان را ده برابر بهتر از همه جادوگران و منجمان که در تمام قلمرو او بودند یافت. دانیال ۱۷:۱-۲۰.

آخرین سه آزمون دانیال و سه مرد شایسته، آزمونی بود که به دست نبوکدنصر انجام شد و بدین‌سان نمونه‌ای از آزمون نهایی نبوی را به تصویر می‌کشید. آزمونی که دانیال و آن سه مرد نماد آن‌اند درباره بابل است، زیرا نبوکدنصر پادشاه بود؛ و در اشعیا فصل هفت، آیات هشت و نه، پادشاه، پایتخت یک ملت و «سر» به عنوان نمادهایی هم‌ارز معرفی می‌شوند. «سر» نماینده سر بابل مدرن در ایام آخر است. آن «سر» در ایام آخر همان فاحشه مکاشفه باب هفده است که بر پیشانی‌اش نوشته است: «راز، بابل عظیم، مادر فاحشه‌ها و رجاسات زمین.»

آخرین آزمون نبوی صد و چهل و چهار هزار نفر با درک درست یا نادرست از «سر» بابل مدرن در روزهای آخر مرتبط است. آزمون نهایی آنان همچنین شامل درک این نکته است که بابل مدرن و روم مدرن نمادهایی قابل جایگزینی هستند، و از این رو «سر» بابل مدرن همان «سر» در هر یک از دو خط است، زیرا آنها نمادهایی قابل جایگزینی هستند.

«جهان از توفان و جنگ و اختلاف پر است. اما تحت رهبری واحد—قدرت پاپی—مردم برای مخالفت با خدا در شخص شاهدان او متحد خواهند شد.» شهادت‌ها، جلد ۷، ۱۸۲.

دانیال و سه مرد شایسته نشان می‌دهند که آزمون نهایی نبوی—که همواره آزمونی درباره نبوت است—بر سر موضوع روم است؛ زیرا سر در روزهای آخر قدرت پاپی است و نبوکدنصر، نخستین سر بابل، نماد اوست؛ همان که شخصاً دانیال و آن سه مرد شایسته را آزمود. مناقشه‌ای که با دانیال و آن سه مرد شایسته نمادپردازی شده، همچنین در نخستین مناقشه در تاریخ بنیادی ادونتیسیم، چنان‌که بر نمودار ۱۸۴۳ نمایانده شده بود—نموداری که به دست خداوند هدایت شده و قرار نبود تغییر یابد—از پیش نشان داده شده است. مناقشه‌ای که بر نمودار ۱۸۴۳ به تصویر کشیده شده بود، بر شناسایی آنتیوخوس اپیفانس یا روم بت‌پرست به عنوان قدرتی که رؤیا را در آیه چهاردهم باب یازدهم دانیال برقرار کرد، مبتنی بود.

در تاریخ روزهای پایانی، یکصد و چهل و چهار هزار نفر بر پایه فهم نبوتی‌شان آزموده خواهند شد. فهم نبوتی به وسیله چندین خط نبوت استوار می‌شود که تأیید می‌کنند آزمون نهایی از حیث ماهیت نبوتی

است. این آزمون تدریجی خواهد بود و با آشکار شدن دو دسته از پرستندگان به پایان خواهد رسید.

چنان‌که در باب دوازدهم کتاب دانیال آمده است، آزمون از زمانی آغاز می‌شود که نور نبوتی تازه مهرگشایی می‌شود، و نخستین آزمون این است که آیا پیام را «بخورند» یا آن را رد کنند. دانیال این آزمون را «پاکیزه» معرفی می‌کند، و آزمون بعدی را «سفید شده» می‌نامد، و این فرایند در آزمون سوم و نهایی که با عنوان «آزموده» معرفی شده پایان می‌یابد. آزمون سوم و نهایی همان‌جاست که دو گروه «آزموده» می‌شوند، و در آن‌جا آشکار می‌کنند که آیا روغن دارند یا نه.

فصل اول کتاب دانیال مستقیماً آخرین آزمون را مشخص می‌کند، و بنابراین دانیال همان آزمونی را شناسایی می‌کند که به‌عنوان «تشکیل تصویر وحش» معرفی شده است؛ یعنی «آزمونی که قوم خدا باید آن را بگذرانند»، هم پیش از آن‌که «مهر شوند» و هم پیش از آن‌که «مهلت فیض بسته شود» در قانون یکشنبه‌ای که به‌زودی فرا می‌رسد.

آزمون چگونگی شکل‌گیری تصویر وحش، دربرگیرنده آزمون پیامبرانه درک ساختار پیامبرانه اتحاد سه‌گانه است. اژدها، وحش و پیامبر دروغین دارای ساختار پیامبرانه مشخصی هستند که بر پایه انبوهی از شهادت‌های پیامبرانه بنا شده است. درک اینکه اتحاد سه‌گانه چگونه در روزهای آخر به یک قدرت پیامبرانه واحد تبدیل می‌شود، به معنای درک چگونگی شکل‌گیری تصویر وحش است.

نمونه‌ای ساده، اما پیچیده، از اهمیت درک چگونگی شکل‌گیری تصویر وحش در روزهای آخر، شهادت پولس درباره مرد گناه در فصل دوم رساله دوم به تسالونیکیان است. پولس به رابطه نبوی میان روم بت‌پرست و روم پاپی می‌پردازد و هنگامی که چنین می‌کند، روشن می‌سازد که «رابطه نبوی روم بت‌پرست و روم پاپی» موضوعی است که دو دسته پرستندگان را آشکار می‌کند.

یک گروه حقیقت «رابطه پیش‌گویانه روم بت‌پرست و روم پاپی» را دوست دارد و گروهی دیگر آن حقیقت را دوست ندارد و بنابراین دچار گمراهی شدید می‌شود. رابطه پیش‌گویانه روم بت‌پرست و روم پاپی که پولس مطرح کرده است، تنها یکی از بسیاری از بخش‌های پیش‌گویانه‌ای است که رابطه آن دو قدرت و نیز رابطه آن دو ایالات متحده را به تصویر می‌کشند.

روم بت‌پرست اژدهاست، روم پاپی وحش است و ایالات متحده پیامبر دروغین است. آخاب، پادشاه اژدها، همان پادشاه ده پادشاه است که همسر ایزابل فاحشه است، زنی که بر دو دسته پیامبران دروغین حکم می‌راند. پیامبران مرد پیامبران بعل بودند و کاهنان بیشه‌نماینده الهه زنانه عشتاروت بودند. آنها در کنار هم نماد پیامبر دروغین روزهای آخر هستند که تصویر وحش را می‌سازد، چنان‌که به‌وسیله کاهنان زن و پیامبران مرد نمایانده می‌شود.

اژدها آخاب است، که نماد ده پادشاه مکاشفه فصل هفدهم است و هفتمین پادشاهی از هشت پادشاهی است. پادشاهی ششم ایالات متحده است، انبیای کاذب ایزابل؛ پادشاهی هفتم ده پادشاه، سازمان ملل متحد، قدرت اژدهاست؛ و پادشاهی هشتم - که از هفت است - همان پادشاهی پنجم است که زخم مرگباری دریافت کرد و به‌عنوان پادشاهی هشتم و نهایی، که همان وحش است، دوباره زنده می‌شود؛ پادشاهی‌ای که ایالات متحده و سپس تمام جهان برای آن و به شباهتش تصویری می‌سازند.

باب اول دانیال، آزمون نهایی نبوتی‌ای را نشان می‌دهد که مستلزم فهم روم است، آن‌گونه که در کلام خدا به تصویر کشیده شده است. دوم تسالونیکیان بیان می‌کند که این آزمون نهایی نبوتی، روشنگری درباره ساختار روم مدرن را در بر دارد، چنان‌که در رابطه نبوتی و سیاسی میان روم وثنی و روم پاپی نمایان شده است.

فصل دوم کتاب دانیال نشان می‌دهد که رازی وجود دارد که در روزهای آخر مهرش برداشته می‌شود و صد و چهل و چهار هزار نفر را می‌آزماید، زیرا دانیال و آن سه مرد شایسته در همان فصل نمایانگر قوم خدا در روزهای آخر هستند. آن راز نبوی که مهرش برداشته می‌شود و بدین‌سان آنان را می‌آزماید، خواب پنهانی نبوکدنصر درباره تصویر حیوانات است و به این ترتیب نمایانگر آخرین آزمون برای صد و چهل و چهار هزار نفر می‌باشد؛ یعنی چنان‌که خواهر وایت ثبت کرده است، «تشکیل تصویر وحش».

آزمایشی که در فصل دوم کتاب دانیال به تصویر کشیده شده، با تهدید مرگ روبه‌روست. به‌عنوان نمونه‌ای از ایام آخر، این موضوع آنچه پولس تعلیم داد را تأیید می‌کند، هنگامی که از گمراهی شدیدی سخن گفت که دامنگیر کسانی می‌شود که حقیقت را دوست ندارند. در تاریخ دانیال، فهم او حکیمان بابل را نجات داد، اما پس از آزمون نهایی ایام آخر، دیگر مهلتی وجود ندارد.

هر جنبه از مناقشه درباره رم به‌عنوان نماد که شناسایی کرده‌ایم، گواهی مستقیمی بر مناقشه‌ای می‌دهد که اکنون در جریان است. از آنجا که جنبش قانون‌گذاری روز یکشنبه اکنون در تاریکی پیش می‌رود، کلام نبوی خدا نزدیک شدن آن را آشکار می‌کند، هرچند نفوس بسیار اندکی فرزندان روزند، و آنان که فرزندان روز نیستند، از این‌رو بی‌خبرند که شن‌های زمان مهلت به‌سرعت رو به پایان‌اند. این امر در همان زمینه‌ای رخ می‌دهد که خواهر وایت توصیف کرده است، جایی که حرکت‌های نهایی سریع خواهند بود. در ژوئیه ۲۰۲۳ میکائیل فرود آمد تا سپاه نیرومندش را به پا خیزاند، اما برای اینکه جزئی از آن سپاه باشیم، کاری نبوی هست که نخست باید به انجام برسد، و این کار در محیط سیاسی‌ای تحقق می‌یابد که در آن تصویر وحش در حال شکل‌گیری است.

کار نبوی‌ای که باید به انجام برسد، شامل شناخت شکل‌گیری صورت وحش است. دانش‌پژوه نبوت باید با توجه به رویدادهایی که در تاریخ کنونی در حال وقوع است تشخیص دهد که عوامل دینی و سیاسی‌ای که صورت وحش را در ایالات متحده پدید می‌آورند، در جریان‌اند. او همچنین باید تشخیص دهد که، چنان‌که در کلام خدا بیان شده است، صورت وحش به‌طور نبوی چگونه شکل می‌گیرد. او باید همچنین دریابد که همان‌گونه که صورت وحش در ایالات متحده در حال شکل‌گیری است، صورت خدا در یکصد و چهل و چهار هزار نفر شکل می‌گیرد. او باید موازات تاریخ روزهای آخر را با پیروان میلر، در زمان شکل‌گیری پیام فریاد نیمه‌شب در تاریخ آنان، بفهمد؛ هنگامی که بیدار شدند و دریافتند که در زمان تأخیر آن مثل قرار دارند و بنابراین خودشان همان دوشیزگان‌اند. هر سه عنصر بخشی از آزمون نبوی‌اند که از ژوئیه ۲۰۲۳ آغاز به تحقق یافت.

«خط بر خط» هر مناقشه‌ای درباره روم که در تاریخ ادونتیست‌ها پدید آمده است، تاریخ مقدسی بود که در روزهای آخر تکرار می‌شود. مناقشه نهایی درباره روم پیامد مستقیم امتناع قوم خدا از بیدار شدن در برابر پیامی است که در ژوئیه ۲۰۲۳ رسید.

خدا قوم خود را برخواهد انگیخت؛ اگر راه‌های دیگر ناکام بمانند، بدعت‌ها در میانشان راه خواهد یافت تا ایشان را غریب کند و گاه را از گندم جدا سازد. خداوند همه کسانی را که به کلام او ایمان دارند فرامی‌خواند تا از خواب برخیزند. نوری گرانبها آمده است، درخور این زمان. این حقیقت کتاب مقدس است که خطراتی را که همین اکنون بر ماست نشان می‌دهد. این نور باید ما را به مطالعه‌ای کوشایانه در کتاب مقدس و سنجشی بس انتقادی از مواضعی که بر آن‌ها ایستاده‌ایم رهنمون شود. خدا می‌خواهد همه جوانب و مواضع حقیقت با دعا و روزه به‌طور کامل و پیگیرانه جست‌وجو شوند. مؤمنان نباید به حدس‌وگمان‌ها و اندیشه‌های ناروشن درباره اینکه حقیقت چیست بسنده کنند. ایمانشان باید محکم بر کلام خدا بنا شود تا هنگامی که زمان آزمایش فرا رسد و ایشان برای پاسخ‌گویی درباره ایمانشان به شوراها احضار شوند، بتوانند با فروتنی و ترس، دلیلی برای امیدی که در آنان است ارائه کنند.

برانگیزانید، برانگیزانید، برانگیزانید. موضوعاتی که به جهان عرضه می‌کنیم باید برای خود ما واقعیتی زنده باشند. مهم است که هنگام دفاع از تعالیمی که آنها را اصول بنیادی ایمان می‌دانیم، هرگز به خود اجازه ندهیم از استدلال‌هایی استفاده کنیم که کاملاً استوار نیستند. شاید این‌ها بتوانند مخالفی را ساکت کنند، اما به حقیقت احترام نمی‌گذارند. ما باید استدلال‌های محکم عرضه کنیم؛ استدلال‌هایی که نه تنها مخالفان را ساکت کند، بلکه تابِ موشکافانه‌ترین و دقیق‌ترین بررسی‌ها را هم بیاورد. دربارهٔ کسانی که خود را به‌عنوان مناظره‌گر پرورده‌اند، خطر بزرگی هست که با کلام خدا منصفانه برخورد نکنند. در مواجهه با مخالف باید کوشش جدی ما این باشد که موضوعات را به‌گونه‌ای عرضه کنیم که او را قانع کند، نه اینکه صرفاً در پی اطمینان‌بخشی به مؤمن باشیم.

"هر اندازه هم که پیشرفت فکری انسان باشد، مبدا حتی لحظه‌ای بیندیشد که نیازی به کاوش ژرف و مداوم در کتاب مقدس برای نور بیشتر نیست. به‌عنوان یک قوم، هر یک از ما فراخوانده شده‌ایم که شاگرد نبوت باشیم. باید با جدیت مراقب باشیم تا هر پرتو نوری را که خداوند به ما بنمایاند تشخیص دهیم. باید نخستین درخشش‌های حقیقت را دریابیم؛ و از رهگذر مطالعه همراه با دعا، می‌توان نوری روشن‌تر به دست آورد که می‌توان آن را پیش روی دیگران نهاد." گواهی‌ها. جلد ۵، ۷۰۸.

پروتستان‌های زمان میلر نپذیرفتند که تابع قواعد دستور زبان باشند و ترجیح دادند واژه «also» را در آیه چهارده نادیده بگیرند؛ واژه‌ای که از نظر دستوری روشن می‌کند که «غارتگران قوم تو» نمایانگر قدرت تازه‌ای بود که به جریان رویدادهایی که در آیاتی که آیه چهارده در آن‌ها قرار دارد آمده‌اند، وارد می‌شد. اوریا اسمیت دقیقاً همین کار را کرد، زمانی که شواهد دستوری را نادیده گرفت که ثابت می‌کرد پادشاه شمال در آیه سی‌وشش و سپس در آیه چهل می‌بایست همان پادشاه شمالی باشد که از آیه سی‌ویک به بعد موضوع بحث بوده است.

امروز، کسانی که ادعا می‌کنند ایالات متحده «راهزنان» است، از فرازی از نوشته‌های خواهر وایت بهره می‌گیرند که در آن، قدرت پاپی و ایالات متحده به‌عنوان دو قدرت اصلی آزارگر در ایام آخر معرفی شده‌اند، و دستور زبان را تحریف می‌کنند تا استدلال کنند ارجاع به «دنیای قدیم» که خواهر وایت برای تعریف اروپا به‌کار می‌برد، در واقع به تاریخ گذشته دلالت دارد. دستور زبان همان فراز ثابت می‌کند که این فرض نادرست است، و شیوه‌ای که خواهر وایت در آن فراز از «دنیای قدیم» استفاده می‌کند با کاربرد او در سایر بخش‌های نوشته‌های همخوانی دارد. او در این کار با مورخانی نیز هم‌نظر است که اصطلاح «دنیای قدیم» را در مقابل «دنیای جدید» برای تمایز میان اروپا و قاره‌های آمریکا به‌کار می‌برند.

پاپی‌گری در جهان قدیم و پروتستانیسم مرتد در جهان جدید، در قبال کسانی که همه احکام الهی را حرمت می‌نهند، روبه‌ای مشابه در پیش خواهند گرفت. مناقشه عظیم، ۶۱۵.

از نظر دستوری، عبارت «pursue» pursue نشان می‌دهد که هر دو قدرتی که با «دنیای قدیم» و «جدید» نمایانده می‌شوند، هر دو «پی خواهند گرفت» آزار قوم خدا را در روزهای آخر، و از نظر دستوری خطاست که ادعا شود این جمله «دنیای قدیم» را به‌عنوان تاریخ گذشته و «جدید» را به‌عنوان روزهای آخر می‌فهماند. «سطر بر سطر» همه مناقشات کهن روم به دانشجوی نبوت روزهای آخر می‌آموزد که وقتی بیدار شوند، آزمون «تصویر وحش» شامل محیطی خواهد بود که در آن شناسایی درست «غارتگران قوم تو» آشکار می‌شود. فهم درست «غارتگران» بر روی نمودار پیشگامان ۱۸۴۳ بیان شده و از این‌رو حقیقتی بنیادی است که به اقتدار روح نبوت تأیید شده است. این نشان می‌دهد که وقتی دانشجویان نبوت به آزمون‌هایی خود بیدار شوند، موضوع «غارتگران» نیز نمایانگر حمله نهایی به حقایق بنیادی و به روح نبوت خواهد بود.

ما این اندیشه‌ها را در مقالهٔ بعدی ادامه خواهیم داد.